

POSTANOWIENIE

4 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Karol Weitz

na posiedzeniu niejawnym 4 kwietnia 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa A. a.s. w H. obecnie z siedzibą w P., Republika Czeska
przeciwko Gminie Sosnowiec
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej A. a.s. w H. obecnie z siedzibą w P., Republika Czeska
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z 11 października 2021 r., V AGa 207/19,

- 1. Odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**
- 2. Oddala wniosek pozwanej o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd

Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej powódki A. A.S. w P. (Republika Czeska) od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 11 października 2021 r.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych, a zarazem potrzebę wykładni przepisów art. 46 ust. 4a w zw. z art. 26 ust. 3 w zw. z art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych, w brzmieniu ustawy z dnia 22 czerwca 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 1020), budzących poważne wątpliwości, na tle których zachodzi potrzeba rozstrzygnięcia:

1) Jak na gruncie art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych, w brzmieniu ustawy z dnia 22 czerwca 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 1020) należy rozumieć sformułowanie „zamawiający wskazuje (...) dokumenty”, w szczególności, czy przez wskazanie należy rozumieć jedynie wymienienie konkretnie z nazwy dokumentów, jakich zamawiający żąda od wykonawców, czy wystarczającym jest odesłanie do przepisów ustawy lub rozporządzenia wskazujących kryteria dopuszczenia do postępowania, z których pośrednio wynika, jakimi dokumentami wykonawcy mogą potwierdzić spełnienie warunków udziału?

2) Jak na gruncie art. 26 ust. 3 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych, w brzmieniu ustawy z 22 czerwca 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 1020), należy rozumieć sformułowanie „termin wskazany przez Zamawiającego”, w szczególności jakie czynniki (np. długi weekend, przerwa świąteczna) powinny być brane pod uwagę przy ocenie, czy jego zachowanie jest obiektywnie możliwe? Jednocześnie skarżący wskazał, iż wątpliwości budzi jego zdaniem również charakter prawny przedmiotowego terminu, a zwłaszcza ustalenie, czy jest to termin zawity, a więc w przypadku jego uchybienia, od razu aktualizuje się przesłanka zatrzymania wadium, czy też ma charakter procesowy, podlegający przywróceniu, w przypadku uchybienia przez wykonawcę bez jego winy, czy też ma charakter wyłącznie instrukcyjny, a zatem może być przez zamawiającego przedłużony na uzasadniony wniosek wykonawcy?

3) Jak na gruncie art. 46 ust. 4a ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych, w brzmieniu ustawy z dnia 22 czerwca 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 1020), należy rozumieć sformułowanie „Wykonawca w odpowiedzi na wezwanie (...) nie złożył”, w szczególności czy w momencie otrzymania przez wykonawcę wezwania winien on już dysponować odpowiednimi dokumentami i jedynie przesłać je zamawiającemu, czy też od tego momentu uprawniony jest do podjęcia dopiero działań zmierzających do uzyskania wskazanych dokumentów?

4) Jak na gruncie art. 46 ust. 4a ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych, w brzmieniu ustawy z 22 dnia czerwca 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 1020), należy rozumieć pojęcie „z przyczyn leżących po jego stronie” (tj. wykonawcy), w szczególności, czy powodem leżącym po stronie wykonawcy jest każda przyczyna nie leżąca po stronie zamawiającego, w tym również zależna od osoby trzeciej, a zatem mająca charakter obiektywny, a także czy można uznać, iż przyczyna występuje po stronie wykonawcy w przypadku, gdy zamawiający ogranicza zapisy SIWZ do odesłania do przepisów p.z.p. i rozporządzeń wykonawczych i nie wskazuje w SIWZ, jakich konkretnie dokumentów potwierdzających brak podstaw do wykluczenia żąda od wykonawcy, (co ma związek z potrzebą wykładni art. 25 ust. 1 p.z.p.), jak również w sytuacji braku współdziałania zamawiającego z wykonawcą, w szczególności nieprzedłużenia terminu na złożenie dokumentów, mimo istnienia podstaw ku temu (co ma związek z potrzebą wykładni art. 26 ust. 3 p.z.p.)?

5) Jak na gruncie art. 46 ust. 4a ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych, w brzmieniu ustawy z 22 czerwca 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 1020), należy rozumieć sformułowanie „co spowodowało brak możliwości wybrania oferty złożonej przez wykonawcę jako najkorzystniejszej”, w szczególności, czy prawo do zatrzymania wadium aktualizuje się dopiero w momencie formalnego dokonania wyboru oferty najkorzystniejszej, na co wskazuje wykładnia systemowa powołanego przepisu (art. 46 ust. 1 p.z.p.), czy też zamawiający ma prawo jego zatrzymania, gdy z okoliczności prowadzonego postępowania wynika, iż oferta wykonawcy, który nie przedkłada wymaganych dokumentów, mogłaby zostać wybrana jako najkorzystniejsza z uwagi na uzyskanie najwyższej oceny, a także jakie znaczenie przy ocenie wskazanej przesłanki ma

dokonanie wyboru oferty po upływie znacznego okresu czasu od terminu na złożenie dokumentów przez wykluczonego wykonawcę, a także daty wskazanej przez niego we wniosku o przedłużenie?

Zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury Sądu Najwyższego przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (zob. postanowienia z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Istotność zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) konkretyzuje się w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia, wskazaniu przepisów prawa, na których tle zagadnienie to wyłoniło się, oraz zaprezentowaniu argumentacji jurydycznej uzasadniającej możliwość rozbieżnych ocen prawnych (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z 24 maja 2016 r., I CSK 666/15, nie publ.).

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na przyczynie kasacyjnej objętej art. 389⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nakłada na stronę skarżącą powinność przytoczenia przepisów prawa, których wykładnia budzi poważne wątpliwości lub wywołuje rozbieżności w orzecnictwie oraz szczegółowego opisanie, na czym polegają wątpliwości interpretacyjne skarżącej, określenia, że mają poważny charakter lub przedstawienia orzeczeń sądów, w których dokonano różnej wykładni przepisów w sposób rzutujący na wynik sprawy. Konieczne jest także wykazanie, że dokonanie wykładni przez Sąd Najwyższy jest niezbędne do rozstrzygnięcia

skargi kasacyjnej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 21 stycznia 2022 r., I CSK 1155/22).

Skarżąca formułując przytoczone pytania jako zagadnienia prawne, które jednocześnie miały powodować poważne wątpliwości w interpretacji konkretnych przepisów prawa nie spełniła powyższych wymagań, gdyż ograniczyła się jedynie do ich sformułowania i pobieżnego uzasadnienia. Nie zawarła natomiast pogłębionego wyводу prawnego oraz nie przedstawiła argumentów na rzecz możliwości różnych ocen przedstawionych kwestii. Poza tym przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej z art. 389⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. i art. 389⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie są ze sobą tożsame, stanowią bowiem o odrębnych przyczynach uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skoro w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne z art. 389⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. to znaczy, że dana kwestia to problem nowy i dotychczas niewyjaśniony. Natomiast potrzeba wykładni przepisu prawa budzącego poważne wątpliwości interpretacyjne bądź rozbieżności w orzecznictwie wskazuje na istnienie rozbieżnych ocen prawnych, które pojawiły się w orzecznictwie lub doktrynie na tle danego przepisu lub zespołu przepisów. Skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie dokonuje takiego rozróżnienia.

Z tych wszystkich względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Wniosek pozwanej o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy oddalił, gdyż formułując odpowiedź na skargę kasacyjną wnioskowała o jej oddalenie, nie dostrzegając, że zachodzą podstawy do odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[SOP]

[f.n]

